

medens han har disponeret over Boligen i Garnisonshospitalet til Fordel for en Karl og to gamle Tanter". Det er meget muligt, at det er sandt; men Arkitekten har kun „ladet sig det fortælle“, og man plejer dog ikke i officielle Dokumenter at bruge den Slags Udtryk; man plejer ikke i officielle Dokumenter at benytte saa løst et Grundlag. Endelig er der det tredje Argument, at „den Kone, som passer Badeanstalten i „Dametiden“ hver Dag fra Kl. 12 til 2, altsaa to Timer, har i den Anledning fast Bolig paa Hospitalet“. Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister, om han har ladet alt dette undersøge, om han nu vil staa inde for, at alt det, der her staa i denne Skrivelse, er rigtigt, om der foreligger en virkelig Undersøgelse, foretaget af Krigsministeriet, overfor disse Forhold paa Hospitalet. Paa dette Grundlag er det, Arkitekten mener, synes det mig, at der nu kan ske en Udvidelse af Sengepladserne, ikke nogen meget stor Udvidelse, og at Hospitalet altsaa kan ombygges.

Naar jeg saa kommer til selve Ombygningen, er det interessant at vide, hvorledes den Sum fremkommer, for hvilken Hospitalet kan ombygges. Om dette siger Arkitekten i sin Erklæring: „Med Hensyn til Bekostningen ved Ombyggelse af Sygehuset skal jeg bemærke, at det er meget vanskeligt at opgive nogen bestemt Sum.“ Det er det første. Dernæst siger han: „Da man ved Ombygningen eventuelt i stor Udstrækning kan bruge de gamle Materialier, kan jeg tænke mig“ — længere gaar han ikke; stærkere er ikke Udtrykket. Man plejer dog at bruge stærkere Udtryk i officielle Skrivelser, naar man vil have Rigsdagen til at bevilge noget; jeg har da i alt Fald aldrig nogen Sinde set et saadant Udtryk brugt i officielle Skrivelser — kan han altsaa tænke sig: „at man vil kunne gennemføre Bygningsarbejderne for ca. 300,000 Kr., naar Lægernes Krav vil blive holdt indenfor rimelige Grænser.“ Hvad nu Lægernes Krav angaar, foreligger de i dette Øjeblik officielt for Rigsdagen og den højtærede Forsvarsminister saaledes, at de erklærer, at Hospitalet overhovedet ikke kan ombygges, saaledes at det kan bruges videre som Sygehus for Hæren. Men dernæst bemærker Arkitekten, at naar han skal udarbejde sit Projekt, kræves dertil „et intimt Samarbejde med Sygehusets Læger“. Jeg skulde ikke antage, at dette Samarbejde — det „intime Samarbejde“ som det kaldes — vilde blive synderlig hyggeligt

for nogen af Parterne; thi de møder sikkert med stik modsatte Anskuelser om, hvad der skal gøres.

Da saa Udvalget havde faaet disse Skrivelser, indsaa Udvalget — og det var hele Udvalget, ikke et Flertal eller et Mindretal —, at paa dette Grundlag kunde Udvalget intet foretage sig. Man blev saa enig om i Udvalget, at da man intet kunde foretage sig paa dette Grundlag, henstillede man til den højtærede Forsvarsminister; om han vilde fremkomme med et Lovforslag, ifølge hvilket man skulde skride til en Ombygning af Garnisonssygehuset, et Lovforslag, der var underbygget saaledes, som Lovforslag plejer at være, naar de fremsættes af Ministrene i Tingene. Men den højtærede Forsvarsminister nægtede at fremkomme med et saadant Lovforslag. Naa, det kunde jo være, at det var Tidens Skyld; i alt Fald er jeg klar over, at den højtærede Minister vilde paaskyde Mangel paa Tid i denne Sag, ihvorvel vi alle ved, at hvis man vil, kan man meget vel gennemføre et Lovforslag lige saa vel som et Ændringsforslag paa ganske kort Tid. Men da den højtærede Forsvarsminister nægtede det, og da Udvalget var saa overordentlig velvilligt og venligt overfor den højtærede Forsvarsminister, foreslog man ham at stille et Ændringsforslag til sit eget Lovforslag, gaaende ud paa det, man nu her har stillet Ændringsforslag om, nemlig en Ombygning af Garnisonssygehuset. Men den højtærede Minister nægtede ogsaa det; han vilde ikke stille noget saadant Ændringsforslag, som Udvalget kunde tiltræde. Der var da Stemning i Udvalget, tror jeg, for at opgive Sagen; man syntes nu, at det var dog alt for galt. Men Flertallet var jo villigt; og saa enedes man om — det fremgaar ogsaa af Betænkningen —, at man vilde stille et Ændringsforslag selv; men saa ønskede man blot, at den højtærede Forsvarsminister skulde i en Skrivelse udtrykke sin Forstaaelse med Udvalgets Flertal. Og indtil i Gaar havde vi haabet at modtage denne Skrivelse; da den foreløbige Betænkning forelaa, havde man ventet en saadan Skrivelse, den var endda citeret i Betænkningen som Bilag 7. Men Skrivelsen er ikke taget med; for den kom slet ikke. Den højtærede Minister vilde heller ikke aflevere en Skrivelse, hvori han udtrykte sin Tilslutning til det Ændringsforslag, han ønskede stillet af Udvalget. Nu spørger jeg den højtærede Minister: Hvorfor vilde han hverken selv stille Ændringsforslag eller ved en officiel